

พอฝนตก รถก็ต้องติด ทำไมสองอย่างนี้ต้องคู่กัน? แกรมต้องเกิดขึ้นในวัน
ที่ฉันรีบๆด้วย --^^^

ฉันนั่งมองฝนเจ้ากรรมที่กระแทกใส่กระจกหน้าต่างรถเมล์อย่างแข็งๆ ขนาด
ปิดหน้าต่าง...คุณน้ำฝนก็ยังอุตสาห์ส่งลูกน้ำองมากระเด็นใส่หน้าฉัน ูหูวก็เล็กนิด
เดียว พี่แกยังสามารถ เอ้อ!

นั่งวิพากษ์วิจารณ์แถมบ่นไปก็ไร้ประโยชน์ มานั่งคิดดีกว่าว่าฉันจะทำยังไง
กับตัวเองพอถึงหน้าหอศิลป์ รมก็ไม่ได้พกมา จะทำอะไรได้ล่ะ? นอกจากยก
กระเป๋ามาบังหัวไว้ ไม่งั้นก็ต้องเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำ

นั่งเหม่อไปเรื่อยๆ ในที่สุดรถเมล์สีครีมแดงก็ลงจากสะพานพระปิ่นเกล้า
หักเลี้ยวสุดโต่งจนต้องย้อรวเหล็กสุดชีวิต พอใกล้ถึงป้ายรถเมล์ก็กดกริ่ง...

วืด!~~~~

ประตูสองบานเปิดพร้อมกันฉับฉับ ละของฝนก็กระเด็นใส่หน้าเต็มๆ ฉัน
ต้องรีบลงจากรถ รอให้รถไปแล้วค่อยมองซ้ายมองขวาข้ามถนน ผลักประตูกระจก
เข้าไปอย่างรวดเร็ว

ซ่า!~~ เจียบ!

หอศิลป์เจียบมากถึงมากที่สุด จนยัยเก๊ะที่ตัวเปียกโชกอย่างฉันต้องรูดซิป
ปากทันควัน พยายามเดินให้เจียบที่สุด ตรงเข้าไปถามสาวสวยที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“ขอโทษนะคะ นิทรรศการผลงานศิลปะเกี่ยวกับสายน้ำอยู่ทางไหนคะ?”

“อ้อ! อยู่ชั้นบนค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ”

สาเหตุที่ฉันต้องรีบ ไม่ใช่เพราะเป็นคนดีสท์ ชอบชื่นชมผลงานศิลปะ
จนต้องรีบมาหอกันนะ แต่เพราะฉันต้องมาหาข้อมูลไปทำรายงานเล่มสุดท้ายจาก
ทั้งหมดสิบสามเล่มในวิชา Art Appreciation หรือเรียกง่าย ๆ ว่า อาร์ทอับปริยี่ ที่
สำคัญ... Deadline คือวันพรุ่งนี้ จ้า! >O<

ผิดที่ฉันเองแหละ ฮึ๊ก...ฮือ... TT^TT เพราะความประมาทปนขี้เกียจที่นึก
ว่าเดี๋ยวก็เสร็จ ไม่ต้องรีบร้อน ประกอบกับไม่เคยคิดจะสนใจชาวบ้านชาวเมืองว่า
เขาเริ่มทำกันแล้วและเดดไลน์คือก่อนสอบไฟนอล เลยทำให้ต้องขยันต้องมา
ทำงานเอาเมื่อตอนไฟลนกัน คนที่ชวยก็เลยเป็นฉันเอง ฮือ...Y__Y

ฉันเตรียมสมุดบันทึกกับปากกาไว้เรียบร้อย เดินไปที่ภาพเขียนสีน้ำ จ้องมอง
อยู่นานสองนาน พยายามใช้เซ็นส์ของคนที่ไม่เคยรู้เรื่องศิลป์มาก่อนวิเคราะห์...

อืมมมม สวยงาม * __* ดีมากกกก ว่าแต่มันสีอะไรอะ? +_+;

ขยับแว่นตาหนึ่งครั้งพร้อมกับจ้องไปที่ป้ายบอกคนวาดกับชื่อผลงาน เป็น
คนไทยแต่ผลงานชื่ออังกฤษ จดไปตามนั้นแล้วกัน ว่าแล้วก็หยิบกล้องถ่ายรูป
ดิจิตอลมาจากกระเป๋า มองซ้ายมองขวาสองสามทีให้แน่ใจว่าไม่มีใครก่อนจะ

แซะ! เรียบร้อย รู้ยู่หรือว่าเขาไม่อนุญาตให้ถ่ายรูป แต่ขอสักรูปเหอะ
จะเอาไปทำงานนะ

เออละ ภาพต่อไป แล้วภาพนี้สีอะไรอีกเนี่ย? มีคลื่นๆ ผู้หญิงรูปร่าง
เหมือนนางเงือก แล้วอะไรอีกละ? เออ...จดไปตามนั้นแหละ ว่าแล้วก็อีกซึกแซะ
เหอะ

กำลังจะเดินไปที่ประตูตึกมารวมลยตัวที่ตั้งอยู่ถัดไป ตาก็ไปสะดุดอยู่กับ
O_o ผู้ชายคนหนึ่ง ผมทองๆที่ดูก็รู้ว่าข้อมมาแหงๆ ตาเล็กๆเหมือนญี่ปุ่นเกาหลี
แต่งตัวแฟชั่นแปลกๆ ไม่แน่ใจว่าที่แกนิยมเทรนด์ไหน ดูรวมๆเขาได้น่าจะเป็น
พวกนักท่องเที่ยวนิยมชมภาพ

พูดไม่ได้ว่าภาพศิลป์ เพราะสิ่งที่ฉันเห็นคือ O_O พี่แกกำลังจ้องที่แก้ว
ตัวเองตาเป็นมัน บนเขามีกระจกขนาดเล็กติดอยู่ OoO ไกลๆมีผู้หญิงแต่งตัว
เหมือนเจ้าหน้าที่หอศิลป์กำลังยืนฝอย กระป๋องสีต่างๆกับกระจก จะเป็นอะไรไป
ไม่ได้นอกจาก...

ไอ้โรคจิต! >_<

หืมมมม.. ไอ้หัวทอง บังอาจมาลามกในหอศิลป์ ช่างไม่เคารพสถานที่เอา

ชะเลย เฮอะ! มันขาดตุลการค้ำนะเพีย...>O< ฉันต้องทำ ทำอะไรสักอย่างแล้ว
พีปังวีริควอสท์ เดียวน้องตนจัดให้

ฉันเดินเข้าไปซำๆ ตรงไปแทรกกลางระหว่างสองคนนั้น ก่อนใช้สันเท้า
เหยียบเข้าที่ตำแหน่งเป้าหมายพร้อมกับบิดขาไปตามจังหวะรีคแอนด์โรล
เจี๊ยก~~!

แอบจินตนาการว่านายนั้นต้องแปลงร่างเป็นลิงเพราะความเจ็บ ^O^ ฉัน
เลยหันไปยิ้มหวานให้พีมินิสเกิร์ท

“มีอะไรหรือเปล่านั้น?”

“อ้อ! คือว่าหนูอยากให้คุณช่วยอธิบายเกี่ยวกับผลงานชิ้นนี้นะหน่อยค่ะ”

“อ้อ! ได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ เดียวพี่เดินนำไปก่อนได้เลยค่ะ เดียวหนูตามไป”

พอพี่เจ้าหน้าที่เดินไป ฉันก็หันไปดูหน้าผู้ต้องหา

ฮ่าๆ ใจหัวทองเอ๊ย~ ดูพี่แกทำหน้าที่เจ็บปวดสุดฤทธิ์ลึ กระโดดเหิงๆไม่หยุด
ฮันแน่~ อยากรู้เล่นกระต่ายก็ไม่บอก จะได้เล่นเป็นเพื่อน

แล้วดูเฮียดี แหมๆทำตาอาฆาต โอ้ๆเจ็บมากจนแค้นละสิทำ ไช้ๆนี่ว่าจะ
กลัวหรือ? ฮ่าๆ ไม่มีทางหรอกเพีย

“เป็นไง? เจ็บมากมั๊ย? อยากรู้ว่าฉันมากละสิ? เสียใจอะ ฉันฟังภาษาเมื่อง
นายไม่ออกหรอก แต่ฉันอยากจะทำอะไรกับคนเห็นๆอย่างนายไว้อย่าง ไทย
วีเมน อาร์ นอท ฟรี เซ็กซ์ ไตน์ท์ เฮียดยาม อัส อาร์ ยู เก็ท? มิฉะนั้น เมย์บี ยู
ต้องโดนอย่างนี้จ้ะ”

ฉันเหยียบเท้าหน้านั้นซ้ำ แต่เขายกขาหนี ไม่ทันระวังเสียหลักหงายหลังไป
โดนประตีมุกรมที่ตั้งอยู่ด้านหลัง ทำให้ผลงานชิ้นนั้นล้มไปโดนอีกชั้น

เพี้ยง~! O_o

ทับอีกชั้น O_O โครม!!!

และล้มอีกชั้น OoO ครึ้นนนนน~!

ไอ้ะโอวววว~ กลายเป็นโดมิโนโดยไม่ได้นัดหมาย ผลงานสุดตีสท์เลยเจี๊
ไปต่อหน้าต่อตา เฮี๊อก~! ซวยแล้วดิกรู~!

ไอ้ย! ทำไงดีเนี่ย?

เผ่นละะ ถ้ามได้ จะรอให้เขามาเคลียร์หนี้หรือไงเจี๊?

ฉันรีบวิ่งออกไปจากที่นั่นโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นคนที่เป็นผู้ต้องหาอาจเป็นฉัน
ซะเองก็ได้ >_<; โธ่เอ๊ย! ไม่น่าเลยเรา

ประสบการณ์ลุ้นระทึกที่ผ่านไป จนมาถึงหน้าบ้านแล้วก็ยังอดนึกถึงไม่ได้
ฉันกระโดดลงจากรถมอเตอร์ไซด์ จ่ายเงินที่วินเรียบริ้อยก็รีบหนีฝนเข้าบ้าน
เห็นแว็บๆว่าในตู้จดหมายมีอะไรเสียบอยู่ เลยรีบหยิบมาด้วยความไวแสงก่อน
จะวิ่งเข้าบ้าน พอวางสัมภาระเรียบริ้อย ก็หยิบไปสการ์ตมาดู

Hi! Lovely Granddaughter

ตอนนี้ยายอยู่ลาสก้า ไปชมปลายักษ์มา Amazing สุดๆ อากาศก็เย็น
ยะเยือก นึกขึ้นได้ว่าน่าจะเตรียมเสื้อหนาวไปเยอะกว่านี้ ถ้าตูมมารบรองว่าต้อง
ชอบแน่ๆ...เดี๋ยวยายต้องไปดินเนอร์ก่อน แล้วเจอกันที่บ้านนะจ๊ะ

Bye...

Your Grandmom

ส่งไปสการ์ตมาตามระเบียบคุณยายสุดดีใจของฉัน เลยสอดไปสการ์ตไว้
ในกระเป๋า แวะไปดูเป่าเป่าที่นอนแตะผักนึ่งกับหัวไชเท้าอย่างเอร็ดอร่อย

“ว่าไง? เป่าเป่า แม่กลับมาแล้วนะลูก”

เป่าเป่าที่ว่าคือกระต่ายสีขาวสุดเลิฟที่ฉันเลี้ยงไว้นั่นเอง เป็นไง? ซ่อนน่ารัก
ล่ะสิ ฉันคิดเองนะเนี่ย

อ้วยตายแล้ว! ลืมไป ฟุ้งนี้ต้องส่งรายงาน ถ้าไม่รีบป้อนตอนนี้ มีหวังต้องรอ
ส่งพร้อมรุ่นน้องปีหน้าแน่ๆ ไปดีกว่า...

ฉันหยิบกระเป๋าต่องไปที่โน้ตบุ๊กที่อยู่ในห้องนอน จัดการต่อสายกล้อง
ดิจิตอลเข้ากับเครื่องโน้ตบุ๊ก โอนข้อมูลภาพเรียบริ้อยก็รีบป้อนโปรแกรมเวิร์ด จัด
การนั่งเทียนยกเมฆ แต่งตามจินตนาการปนความรู้ที่มีอยู่น้อยนิด จนถึงสี่ทุ่ม
กำลังจะเสริ้จอยอยู่แล้วเขี้ยวแต่ก็ต้องสะดุด

นั่งหน่อง!~~

ใครมากดกริ่งตอนนี้พะ? ยิ่งรีบๆอยู่ ฉันเดินลงบันไดไปด้านล่าง ตรงไปที่

ประตูอัลลอย เปิดประตูออกมา

กรีด!~~

รีบปิดประตูทันทีที่เห็นว่าใครมายืนกดกริ่ง จ้าก! ไม่อยากจะทำอะไร...
ทำไมนายนั้น นายเห็นที่เจอที่หอศิลป์ถึงมาหาฉันที่นี่ได้? เราไม่ได้ทิ้งหลักฐานใดๆ
ไว้ที่นี่ หรือว่าสะกดรอยตามจากเส้นผม บ้าแล้ว!! จะอัศจรรย์ะเกินไปแล้วมั้ง
ทำไงดี? ทำไงดี?

ไม่ได้ เราต้องตั้งสติ โอเค เย็นไว้ ค่อยๆคิดหาวิธีแก้ปัญหาสิ ก่อนอื่นเรา
ต้องทำให้จิตผู้เสีย นายนั้นอาจไม่คิดจะมาเอาเรื่องเราก็ได้

เออะละ ถ้าฉันเปิดประตูไปสิ

ฉันหันกลับไปเปิดประตู เห็นนายนั้นยืนเท้าสะเอว จะพูดกับตานั้นภาษา
อะไรดี? เอาติงลิชแล้วกัน

“เอ่อ...อ่า...เอ๋ม...What do you want?”

“Excuse me, Could you tell me if you're Cartoon?”

กรีด! รู้ชื่อฉันด้วย ไปรู้มาจากไหนเนี่ย? เอาไงดีล่ะ? อย่านะ อย่ายอมรับ
เด็ดขาดนะ

“นะ...นะ...No, I'm not”

นายนั้นทำหน้าที่ล่องอกก่อนจะพิมพ์ “ค่อยยังชั่ว”

“อ้าว! พุดไทยได้นี่หว่า”

“เรื่องของฉัน ไป...หลักทางเต๊ะ”

ตานันผลักฉันแล้วก็เดินเข้าไปในบ้านเฉย งงคะ...นี่..นี่ฉันยังเป็นเจ้าของ
บ้านนี้อยู่หรือเปล่าอะ? ยืนงงอยู่นานก็รีบตาม นายนั้นนั่งบนโซฟาเอาขาพาดโต๊ะ
กลาง โซฟารองเท้าคอนเวิร์สเน่าๆมันให้ดมเล่น เหม็นโคถึกเลย

“ไปหาน้ำมาให้กินเต๊ะ”

“>_<” สั่งฉันหรืออะ? บังอ้าดดดดไปแล้วนะไอ้หัวทอง!!!

“ยี่นงอะไร? เป็นคนใช้ประสาอะไรไม่รู้จักหน้าที่ แขนงมาก็ต้องเอาน้ำมา
เสิร์ฟเต๊ะ ยัยเจ้านายเธอไม่เคยสั่งสอนหรือไง? หา?”

“O.O;”

คนใช้!!! ไฉนนี่คิดว่ากรุเป็นแจ๋วอะ? มาดตู่ให้ตั้งแต่เมื่อไรอะ? TT TT
แล้วยัยเจ้านายคือใครอะ? ตูมีเจ้านายด้วยหรือ? เอ๊ะ! ถ้าจำไม่ผิด ตูเป็นเจ้าบ้าน

ไม่ใช่เหรอ? (เริ่มไม่แน่ใจ)

“งอีก อ้อ! หรือว่ากำลังคิดเรื่องที่เขาทำไว้? ฉันยังไม่ได้คิดบัญชีเลยนี่นา รู้มั๊ย? ว่าฉันต้องรูดเครดิตการ์ดไปหลายใบเพื่อชดใช้ประติมากรรมเหี้ยพวกนั้นก็เพราะเธอนะ แต่ช่างเถอะ เธอเป็นคนใช้คงไม่มีปัญญาใช้หนี้ ฉันจะอโหสิให้แล้วกัน ไปสูที่ที่ชอบๆเถอะนะ”

“O_O;” มันจะอุทิศส่วนกุศลให้ดูด้วยหรือเปล่าฟะ

“อากาศเมืองไทยร้อนระมัด คนไทยอยู่ได้ไงเนี่ย? อ้าว! ยังจะมายืนมองหน้าฉันอีก ไปเอาน้ำมาซิ ป้าแจ้ว”

กรอด~! คำก็ป้าแจ้ว สองคำก็คนรับใช้ ให้มันรู้ซะบ้างว่าไผเป็นไผ จ้าก! ฉันคว้าไม้เบสบอลมาตีขาเขา ตาที่นั่นก็รีบชักขากลับ วิ่งหนีไปทั่วบ้าน “ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้”

“โธ๊ย! ยัยบ้า ยัยคนรับใช้ อ้าก!”

วิ่งไล่ตีจนนายนั้นออกไปนอกบ้าน มันโวยวายใหญ่

“นี่ เป็นแค่คนรับใช้มีสิทธิ์อะไรมาไล่ฉัน?”

“หยุดเรียกฉันว่าคนรับใช้ซะ ฉันนี่แหละเจ้าของบ้าน ฉันคือการ์ตูน ู้ไว้ซะ แล้วอย่ามาให้ฉันเห็นอีก ไม่งั้นชี้แจงแก่แน่ๆ ฮีม!”

ทำหน้าดุสุดฤทธิ์แล้วปิดประตู บัง!

โธ๊ย! นี่มันวันอะไรของฉัน? วันโลกาวินาศหรือเปล่าเนี่ย? เจอแต่เรื่องวุ่นๆ กับคนโรคจิตทั้งวัน แต่ช่างมันเถอะ ไล่ต่าบ้านนั้นออกไปได้แล้ว หวังว่านายนั้นคงไม่ป็นรั้วเข้ามาในบ้านฉันนะ

กิ๊กก๊อก...กิ๊กก๊อก...ตื่นได้แล้ว เอ้า! เฮฮา~

กว่าฉันจะรวบรวมกำลังใจให้ลุกขึ้นจากเตียงได้ก็ต้องรีเฟลย์นับสิบรอบ
เอื้อมมือคลำหาแว่นตามาใส่ หยิบนาฬิกาปลุกรูปหมูตื่นนอนขึ้นมาเพ่ง

เก้าโมงสิบนาที เข้าเรียนตอนสิบโมง ต้องออกจากบ้านให้ทันเก้าโมงครึ่ง
ไม่งั้นไปไม่ทันคลาสปีดคอร์สแน่ๆ

คิดได้อย่างนั้นก็คว้าผ้าขนหนูกับชุดนักศึกษาเข้าห้องน้ำ พออาบน้ำแต่งตัว
เสร็จ ก็รีบอุ่นอาหารแล้วสวาปามโดยเร็ว ก่อนจะออกจากบ้านให้อาหารเจ้าเป่าเป่า
แล้วรีบวิ่งออกจากบ้าน

เอ! เดียวก่อน อะไรแว็บๆ

ฉันหันไปดูที่กระถางต้นไม้หน้าบ้าน

หา?! นายลามกยังอยู่อีกหรือ? แต่พี่แกนอนตัวหดหลับตาก็ นอนไปได้ไง
เนี่ย? น้ำค้างไม่หยดใส่แยะหรือ? หรือว่าไม่มีที่ไป? ดูๆไปก็น่าสงสาร ฉันน่าจะเอา
ข้าวมาให้เขากินหน่อยนะ ถือซะว่าสงเคราะห์เจ้าต่างตัวหนึ่งแล้วกัน

แต่...ข้าก่อน ใจหมอนี่มันโรคจิตเข้าขั้นวิกฤติ ไม่ได้ ไว้ใจไม่ได้ ปล่อยให้
นอนให้หมาบ้านยัยสตรอเบอร์รี่ใส่แหละดีแล้ว สมน้ำหน้า คิกๆ

ฉันเดินไปเรียกพี่วันแล้วรีบกระโดดขึ้นท้าย ก่อนบิดคันเร่งสะกิดหลังพี่วัน
หนึ่งครั้ง

“เอาแบบเทอร์โบเรนเจอร์เลยนะลูกพี่”

“ได้ครับ ลูกน้อง”

พอรถเมล์จอดหน้าป้ายมหา'ลัย ฉันก็รีบกระโดดลงแล้ววิ่งสุดแรงเกิด ไม่มี

ใครชิงแชมป์ความเป็นนักวิ่งลมกรดของการ์ตูนได้ แล้วก็ไม่มีใครแย่งตำแหน่ง
เจ้าหญิงสายเสมอของฉันได้เหมือนกัน ก้าก! ภูมิใจมากตำแหน่งสุดท้ายเนี่ย

ในที่สุดก็มาถึงห้องเรียน โชคดีที่อาจารย์ยังไม่เข้า โยว!

ฉับรับเข้าไป มองไปที่หัวห้องห้ายัยไอซ์ เพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่มัธยมต้น
จนตอนนี้เรียนมหา'ลัยก็ยังอุตสาหะเ็นติดที่เดียวกัน เป็นไงล่ะ? คำเรียกเวรกรรม
ลิขิตอะแปล่าเนี่ย ว่าแต่มันไปไหนวะ มองหาตั้งชาติละ

สุดท้ายฉันก็ต้องมานั่งเรียนอยู่คนเดียว กระจกๆ เหนงนะเนี่ย คาบนี้คาบ
ปิดคอร์สซะด้วย จุดแนวข้อสอบไปเผื่อเจ็ไอซ์ดีกว่า

พอเลิกเรียน ฉันก็โทรศัพท์ไปห้ายัยตัวดี ยัยนั่นรับสายเสียงแจ้วแจ้ว

“ว่าไงยะ? การ์ตูนบู๊ค”

“หล่อนอยู่ไหน? ไม่เข้าเรียน”

“ฮะ! หล่อนลืมนไปแล้วหรือ? วันนี้วันคัตลิตเตอร์โงะ”

“เฮอ จริงด้วย ลืมไปวะ แล้วไง? คัดยงเนี่ย?”

“กำลังคัดอยู่ เดี่ยวจะถึงคิวฉันแล้ว”

“โอเค เดี่ยวฉันไปส่งรายงานก่อน แล้วไปเจอกันที่โรงยิมนะ”

เลิกคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว ฉันก็รีบวิ่งขึ้นไปส่งรายงานอาร์ทอปรีรี่ ไม่ววาย

โดนอาจารย์เหน็บแถม

แต่ทนได้โวย หน้าอย่างหนาระดับซีเมนต์รูดายมะตอยเขี้ยวนะเพี้ย โส่ยๆ

ผ่านพ้นภาวะหุขมาได้ก็รีบจ้ำจ้าวไปที่โรงยิม ฉันไปถึงก็พอดีเขาคัดลิตเตอร์
เสร็จเรียบร้อยแล้ว เดินหาทั่วก็เห็นยัยไอซ์นั่งกอดเข่าอยู่ แถมยังร้องไห้กิก

เฮ้อออออออ~! เจ๊จจะเศร้าที่ไม่ผ่านการคัดเลือกสินะ ก็ต้องเป็นหน้าที่
เพื่อนที่แสนดีแอนด์หน้าตางมอย่างฉันต้องเข้าไปลอบไ้ม้ยเนี่ย?

“ไม่ผ่านหรือ?” ถามพอเป็นพิธีทั้งๆที่รู้ที่อยู่

เจ็ไอซ์ก็หันมาตอบพร้อมกับร้องไห้ฟูมฟาย “เฮอดิ ฮือๆๆๆๆ”

“โห! ไอซ์เคีย อย่าเสียใจเลย มีคนตั้งเยอะแยะไม่ผ่าน แกน่าจะดีใจนะที่แก
เป็นหนึ่งในคนส่วนมากนะ”

“ใครว่าฉันเสียใจเรื่องไม่ผ่านล่ะ? เรื่องแค่นั้นจ๊ิบมากๆสำหรับฉันยะ”

“อ้าว! แล้วแกร้องไห้ทำไมวะ?”

“ฮือๆ เมื่อตะก็เบ็คแฮมเพิ่งโทรมาบอกเลิกฉันต่างหากล่ะ แง~”

อะไรวะ! นึกว่าเรื่องอะไร? ที่แท้เรื่องผู้ชาย

“แกจะไปเสียใจทำไม? แค่ผู้ชายคนเดียว”

“ไอ้คุณ แกก็พูดได้เนี่ยหว่า แกไม่เคยมีแฟนแบบฉันนี่นา”

“ก็เออนะสิ เพราะฉันรู้อย่างไงล่ะ มีไปทำไมแฟน? น่ารำคาญจะตายไป
นี่ไอ้แก เลิกร้องไห้เถอะ ไอ้เบ็คแฮมอะไรนั่นก็ใช่ว่านิสัยดี แกเลิกกับมันไปนะ
ดีแล้ว จะได้หาคนที่ดีกว่า หล่อกว่าไอ้เบ็คแฮม หน้าสวยๆอย่างแกหาหล่อๆแบบ
ที่ตึกนี้สบายมากนะโว้ย”

จู่ๆไอ้ชาก็หันมาทำหน้ามุ้งมัน “ใช่ ฉันจะหาคนที่หล่อกว่าเบ็คแฮมให้ได้
ฉันไม่ง้อไอ้หัวทองนั่นหรอก”

อีกเหมียวกว่าร้องเพลงปลุกใจให้ฟัง เจอลูกยกอั้งแหละนะ เพื่อนเรา

“นี่ เดี่ยวฉันไปที่ตู้ลิคเกอร์ก่อนนะ ไปเก็บของก่อน”

ฉันแยกกับไอ้ชไปที่มุมตู้ลิคเกอร์ ล้วงหยิบกุญแจมาไขก่อนจะเปิดออก

แจ๊งแจ๊ง! ฮันแน่ เจอกันอีกแล้วจดหมายสีแดง กะไว้แล้วเชียว

ฉันหยิบจดหมายสีแดงมาเปิดอ่าน ในนั้นเขียนไว้ว่า

ยิ้มก่อนอ่าน

แอบลุ่นอยู่ห่างๆว่าคุณจะส่งรายงานทันหรือเปล่า? แต่ในที่สุดคุณก็ทำได้
เก่งสมเป็นการดูจริง ๆ อาทิตย์หน้าก็จะสอบแล้ว ผมเลยเชียร์คุณเลิศเซอร์วิชา
เนเจอร์คัลเจอร์ให้คุณ สอดไว้กับแฟ้มในลิคเกอร์คุณแล้ว รู้นะว่าคุณโดดไปหนึ่ง
คาบ อย่าลืมนั่งอ่านหนังสือเยอะๆ แต่ห้ามหักโหมเด็ดขาด เดี่ยวจะไม่สบายเอา
นะครับ

อย่าลืมหาหวานทิ้งท้ายจดหมายล่ะ

นายจดหมายสีแดง

คิกๆ ใจดีจังเลย คนอะไรไม่รู้ รู้ดีซะยิ่งกว่าตัวฉันเอง อุดสาหิรอกซ์มาให้
ฉันด้วย

เห็นอย่างนี้ อยากรู้จ้จว่าตกลงนายจดหมายสีแดงนี้เป็นใคร เห็นส่งจดหมาย
ทางลิคเกอร์มาให้ฉันตั้งแต่เข้ามาเรียนที่นี่ใหม่ ผ่านไปตั้งปีละ คำก็ยังไม่ส่งออก
จะต้องเป็นใครบางคนทีแอบชอบเราแน่ๆ ตายแล้ว~! คนสวยทำอะไรก็

น่ารัก มีคนมาขอบออยู่เรื่อยเลยละ แย่จัง >.< เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริงๆนะเนี่ย แฮ้อ!

แต่ทำไมไม่ยอมเปิดเผยตัวซะทีนะ หรือว่าหน้าตาเหยียดๆจนไม่กล้าเผชิญหน้ากับฉัน? แต่ถ้าชอบฉันก็น่าจะกล้าๆหน่อย ให้ฉันลองพิจารณาก็ก็ได้เนี่ยนา

“ตอน ทำอะไรอยู่ละ?”

“เปล่า ไม่ได้ทำอะไร?”

รีบเก็บความลับสุดยอดขององค์กรเข้าลิ้นคเคอร์ จะให้ยัยไอชู้รู้เรื่องจดหมายไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นโดนล้อตาย

“ไปหาอะไรหม่าเหอะ หิวแล้ว”

“เออ กำลังหิวอยู่เหมือนกัน”

พูดไปเปิดลิ้นคเคอร์ไป ฉันกับซึ่เดินลงมาชั้นล่างผ่านห้องซ้อมมือของพวกเขา คณะจิตกรรมฯ เห็นนายคนหนึ่งกำลังวาดรูปอยู่พอดี เป็นภาพสีน้ำไม่มีอะไรพิเศษ แต่ที่พิเศษก็ตรงคนวาดแหละ

“ซึ่เก่าแก่นี้ ไม่ไปทักหน่อยหรือ?”

“ใครว่าซึ่ฉัน? ฉันเลิกคุยกับมันไปตั้งนานแล้ว”

ความจริงหมอนั้นเป็นฝ่ายเลิกคุยมากกว่า ก็อยู่ดีๆ ทีม เพื่อนเล่นข้างบ้านสมัยเด็กก็ทำตัวเหินห่าง หลังจากนั้นก็ย้ายบ้านหนีเฉย ไม่รู้โกรธเรื่องอะไร ไม่ยอมบอกซักคำ มาเจออีกทีก็ตอนเข้ามาเรียนที่นี่

เฮอะ! แหะ~! นึกว่าอยากเป็นเพื่อนด้วยหรือไง? นิสัยก็เอาใจยากชะมัด แบร์!

กินข้าวเที่ยงเสร็จก็อยู่คุยกับเพื่อนที่คณะถึงสี่โมงเย็น แล้วก็ค่อยกลับบ้าน ลงรถเมล์แล้วต่อมอเตอร์ไซค์รับจ้างอีกหนึ่งต่อ พอมาถึงหน้าบ้านก็แอบขำเสียง แถวๆกระถางต้นไม้ชนิดหนึ่ง

ไอน้ำนั่นไม่อยู่แล้ว ไปซะก็ดี ไปสูที่ขอบๆเถิดนะ สาธุ!

ฉันล้วงกระเป๋ายิบกุกุแฉะมาไขประตู่ กำลังนึกอะไรเพลินๆไปด้วยแต่ก็ต้องร้องกรี๊ด

กรี๊ดดดดดดด! ปะ...ปะ...ประตู่ไม่ได้ล็อก หมายความว่าไง? หรือว่านายนั่น? อะจ๊าก!

ฉันผลักประตู่รับวิ่งเข้าไปในบ้าน ประตูไม้ก็ไม่ได้ล็อกอีก แถมได้ยินเสียง

พัสดมเพดาน แก่ง! แก่ง! แก่ง! ดังมาถึงข้างนอก มีคนอยู่ในบ้านจริงๆด้วย ไม่ใช่คุณยายแน่ๆ เพราะคุณยายไม่น่าจะกลับมาเร็วขนาดนี้

กำลังจินตนาการภาพคนที่บุกเข้าไปในบ้านไปพร้อมกับเดินเข้า เห็นผู้ชายตัวสูงๆแต่งตัวคู้ๆทรงผมคู้ๆยื่นมองคริสตัลรูปสัตว์ในตู้โชว์อยู่

นะ...นะ...นายอีกแล้ว

“ไอ้โรคจิต”

ตาหัวทองหันมามอง ทำหน้าตื่นๆนิดหน่อยแล้วก็ยิ้มให้ฉัน “ว่าไง?”

ยังจะมาว่าไงอีก ทำตัวทักทายอย่างกับคนรู้จักกัน เอ..หรือว่าจะใช่? ตานั่นรู้จักชื่อฉันด้วยนี่หว่า กร๊อต! แต่ฉันไม่รู้จักนายด้วยนี่นา

“นายเข้ามาในบ้านฉันได้ไง? ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้ ไม่งั้น...ฉันเรียกตำรวจด้วย”

“จะเรียกทำไม? เรียกไปฉันก็ไม่ออกหรอก”

“ไม่ออกกันหรือ? ถ้างั้นต้องเจออย่างนี้”

ฉันเดินไปหยิบไม้เบสบอลมาไล่ตี เขาก็วิ่งหนีไปทั่วบ้าน

“ยัยบ้า โรคจิตหรือไง? มาไล่ตีคนอื่นเนี่ย”

“นายต่างหาก ไอ้โรคจิต ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้ล่ะ”

“มีอะไรกัน?”

หา? เสียงคู้ๆ เสียงคุณยายนี่หว่า

คุณยายลงบันไดมา นายนั้นก็วิ่งเข้าไปควงแขน อะไรกันเนี่ย? คุณยาย.. คุณยายรู้จักไอ้บ้านี่ด้วยหรือ?

“คุณยายครับ พี่ตูนเค้ารังแกผมครับ ไส้ตีผมใหญ่เลย หาว่าผมเป็นโรคจิตอีก”

ทำตัวอหะหะสุดฤทธิ์ แถมยังมาเรียกฉันว่าพี่อีก นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย?

“คุณยาย คุณยายรู้จักไอ้หัวทองนี้ด้วยหรือคะ?”

“ดูสิครับคุณยาย พี่ตูนเรียกผมว่าไอ้ด้วย ผมไม่ยอมนะครับคุณยาย”

“ใจเย็นๆก่อน หลานรักทั้งสองคน”

หลานรัก? ฉันก็หลาน นายนั้นก็หลานอีกคนด้วยหรือ?

“คุณยายคะ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่คะเนี่ย?”

“ตูน ตูณยังไม่รู้จักน้องสินะ”

“น้อง ใครน้องหนูคะ? แม่กับพ่อมีหนูเป็นลูกคนเดียวไม่ใช่หรือคะ?”

“ใช่! คุณเป็นลูกคนเดียว แต่เวย์นเขาเป็นหลานของเพื่อนยายเองจ๊ะ”

เวย์น? ไอ้หัวทองนี่ชื่อเวย์น เวิร์กหรือไง? แล้วเป็นหลานเพื่อนคุณยาย ฝ่ายไหน? งงแฮะ

“เวย์นเค้าเพิ่งกลับมาจากอเมริกา ไปเรียนอยู่ที่นั่นตั้งสี่ปี ก่อนหน้านั้นเค้าก็อยู่กับคุณปู่ที่เป็นเพื่อนยายที่โตเกียว เวย์นอายุน้อยกว่าคุณสองปี แล้วจะมาพบกับเราที่นี่ คุณดีใจหรือเปล่า? คุณจะมีน้อง ไม่เหงาแล้วนะ”

น้อง ไม่อยากมีหรือไอ้น้องหื่นๆอย่างตานั่น แล้วก็ไม่กลัวเหงาด้วย ยอมเหงาดีกว่าอยู่กับไอ้บ้านี้

“ทักทายพี่เค้าหรือยัง? เวย์น” คุณยายหันไปพูดกับตัวเวิร์กกรรม

ตานั่นก็หันมายิ้มระรื่น “หวัดดีครับพี่คุณ”

“หวัดดีด้วยหรือ” ฉันทัดใจใส่ตานั่น

คุณยายเลยว่าคุณใหญ่ “คุณ ทำไมทำท่าอย่างนั้นกับน้องล่ะ? น้องอุตส่าห์ทักทายดีๆนะ”

เป็นนั่นไป อะไรกันเนี่ย? ทำไมฉันต้องญาติกับไอ้เด็กเวร์นี่ด้วย แล้วคุณตานั่นทำหน้าตาไรเดียงสาจนน่าหมั่นไส้ ผิดกับที่ฉันเห็นเลย

“หวัดดี”

“ดีแล้ว รักกันไว้ล่ะ หลานรักของยายทั้งสองคน”

คุณยายพาตานั่นมายืนใกล้ๆฉันให้ยื่นจดติดกันเป็นปาฟองโก นายนั่นก็หันมายิ้มให้ฉัน จะมีทางเลือกอะไรที่ดีไปกว่า แสยะยิ้มใส่ยายนั่น

แหม! ไอ้เด็กเวย์น ฉันไม่มีทางทำตามที่คุณยายบอกหรือ

หลังจากแนะนำตัวแบบฉันไม่อยากจะรู้จักด้วยแล้ว คุณยายก็สั่งให้ฉันพานายนั้นไปดูห้องนอน ที่จริงๆจัดไว้สำหรับแขก...ไปถึง เขาก็โวยวาย

“อะไรเนี่ย? ห้องเล็กแค่นี้ให้ฉันอยู่หรือ? ไม่มีอะไรเลยนอกจากตู้ เตียง... คอมพิวเตอร์ให้ฉันก็ไม่มี โฮมเธียเตอร์ก็ไม่มีอีก”

“มาอยู่บ้านคนอื่นแล้วยังทำตัวเรื่องมาก ทำทำไมไม่กลับไปบ้านนายซะล่ะ?”

“ว่าไงนะ? ป้า” นายนั้นโยนกระเป๋าเดินทางลงกับพื้น หันมาทำสะอ้าวจ้องหน้าฉัน

“ป้า? ตานั่นเรียกฉันว่า...ฮืม!

“นี่ นายเรียกฉันว่าอะไรนะ?”

“ก็เรียกว่าป้านะสิ ใส่ว่านอย่างนี้ หน้าแก่ๆซึบอย่างนี้ก็ต้องป้าอยู่แล้ว”

กรี๊ดดด! หาวว่าฉันหน้าแก่ ซึบ่น เรียกฉันว่าป้าจั้นหรือ?

“นี่ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นนายนะ ถึงฉันจะอายุมากกว่านายแค่สองปี แต่นายก็ควรมีความเคารพบ้าง”

“ก็นี่ไง เคารพแล้ว อุตส่าห์เรียกว่าป้ายังหาว่าไม่เคารพอีกหรือ?”

ตานั่นทิ้งตัวลงนอนบนเตียง แอนก้นมาทางฉัน ยียวนกวนประสาทที่สุดต่อหน้าคนอื่นทำเป็นเด็กดี แต่ต่อหน้าฉันช่างกวนโอ๊ยซะไม่มี ใฉนี้มัน...น่าหนัก!

“ออกไปได้แล้วไป หนวกหู คนยิ่งง่วงๆอยู่ เมื่อคืนก็นอนไม่ค่อยหลับ ยุ้งก็กัดเจ็บชะมัด ปิดไฟให้ด้วยนะ”

“นี่นาย นายกล้าดียังไงถึง...”

“Zzz...Zzz...Zzz...”

รู้คำบรรยาย เลยต้องออกมาจากห้องนั้นเองง่าย ๆ
แล้วทำไมตุบปล่อยให้มันไล่แถมเปิดไฟให้มันเฉยพะ?
กรี๊ด! เจ็บใจที่สุด ทำไมฉันถึงยอมให้ตานั้นมาสังฉัน? จ้าก! นี่ฉันจะต้อง
ทนกับไอ้เด็กเวรนี่ไปถึงเมื่อไหร่เนี่ย?

ก๊กก๊ก...ก๊กก๊ก...ตื่นได้แล้ว เอ้า! เฮฮา~

โอยยยย~! จะปลุกฉันทำไมเนี่ย? วันนี้วันเสาร์ไม่ใช่หรือ? เป็นวันหยุดของ
ฉันนะ

หือ? จริงสิ วันนี้ฉันนัดกับเพื่อน ๆ จะไปเที่ยวกันเนี่ย ตายแล้ว เกือบลืมไป
แล้วไงล่ะ

ฉันสะดุ้งตื่นลุกขึ้นมาพับผ้าห่ม จัดการอาบน้ำแต่งตัวแล้วรีบออกจากห้อง
พอลงมาชั้นล่างก็เห็นนายเวรนั้นกำลังลูบเจ้าเป่าเป่าอย่างเพลิดเพลินจำเริญใจ
เป่าเป่าของฉัน ไม้ละ

“อย่ามายุ่งกับเป่าเป่านะ”

ฉันแย้งกระต่ายไปจากมือเขา จู๋นายนั้นก็หัวเราะก๊าก

“ฮ่าๆๆ ชื่อว่าอะไรนะ? เป่าเป่าหรือ? ชื่อปัญญาอ่อนชะมัด ไม่มีชื่ออื่นให้
ตั้งแล้วหรือ?”

กรี๊ด! หัวว่าชื่อเป่าเป่าของฉันปัญญาอ่อนอีก ชื่อออกจะน่ารักน่าชัง ใครๆ
ก็ชมกันทั้งนั้น

“นายนั้นแหละ ปัญญาอ่อน ดิงต๊อง อย่ามายุ่งกับกระต่ายฉันอีก เข้าใจ
มั๊ย?”

พูดไปพร้อมกับทำตาตุ๋น ให้เป่าเป่าอยู่แถวนี้ไม่ได้ ไม่ปลอดภัย ฉันเลยจับ
เป่าเป่าใส่กรงแล้วหิ้วไปไว้ในห้องนอน “อยู่นี่นะเป่าเป่า ไอ้โรคจิตนั่นจะได้ไม่มายุ่ง
กับลูกอีก”

เอ...จริงสิ นายนั้นมันโรคจิต มานอนบ้านเราจะทำข้าวของเสียหายมั๊ย
เนี่ย? ไม่น่าไว้ใจแฮะ ลองไปแอบดูดีกว่า

ฉันรีบเข้าไปดูห้องนอนของตานั้น ผิดคาด!!! ข้าวของไม่ได้เสียหาย แต่ว่า
น้ำมันห้องนอนหรือห้องชยะกันแน่เนี่ย? ชยะเกลื่อนไปหมด ผ้าห่มก็ไม่พับ หมอน
กระเด็นไปอยู่ปลายเตียง รอยฝ่าเท้าเปื้อนเต็มไปหมด แล้วยังจะกางเกงในม้วน

เป็นเลขแปดกองอยู่ที่ปลายเท้าฉัน แว้ก! น่าเกลียดที่ชู้ตดุดด แหะหะ อี!

“นี่ ไอ้เด็กเวอร์” ฉันลงบันไดตรงเข้ามาเอาเรื่องนายนั้น

อีตานั่นเอาขาที่พาดบนโต๊ะกลางลง ทำหน้าจะเอาเรื่องฉันเหมือนกัน

“นี่ป่าเรียกฉันว่าอะไร?”

“ก็ไอ้เด็กเวอร์นี่สิ”

“ฉันชื่อเวย์นนะ เรียกฉันให้ดีๆหน่อย”

“ทำไมฉันต้องเรียกนายดีๆด้วย? ก็ที่นายยังเรียกฉันว่าป่าเลย นี่ ไม่ต้องมาชวนทะเลาะเรื่องอื่น นายทำอะไรไว้ในห้อง มาอยู่บ้านคนอื่นแล้วทำเลอะเทอะอย่างนี้ได้ไง หัดเกรงใจคนทำความสะอาดบ้างเด่ะ”

“ใครคือคนทำความสะอาด? ออย่าบอกนะว่าป่า ฮ่าๆยังไม่ต้องเกรงใจใหญ่เลย หน้าทีรักษาความสะอาดเป็นหน้าที่ของป่าอยู่แล้ว ทำไมฉันต้องเกรงใจด้วย?”

“เออ...มันเป็นหน้าที่ฉัน แต่ฉันจะไม่ทำ ฉันจะให้นายทำ ไปเลยนะ รีบไปทำความสะอาดเดี๋ยวนี้ นี่คือคำสั่ง”

ขนาดตวาดด่า แต่ตานันยังทำหน้าระรื่น เรียกคุณยายเสียงดังลั่น

“คุณยายครับ คุณยาย”

คุณยายเข้ามาในบ้าน ถือกระถางกล้วยไม้มาด้วย “อะไรเหอะ? เวย์น”

“พี่ตูนเค้าว่าผมครับ เค้ารังแกผม”

อ้าว! เฮ้ย! โหงมาหาว่าฉันรังแก ฉันไปรังแกนายตอนไหนมีทราบ?

“ตูน ตูณรังแกน้องทำไมล่ะลูก?”

“เปล่านะคะ หนูยังไม่ทันรังแกเลย หนูแค่ให้อีหมอนี้ไปทำความสะอาดห้องตัวเอง เขาทำห้องชะเลอะเทอะเลยนะคะคุณยาย”

“คุณยายครับ” นายนั้นเขย่าแขนคุณยายใหญ่ “ผมไม่ได้ตั้งใจทำนะครับ คุณยายเข้าใจผมใช้มั๊ยครับ? ว่าผมนี่เป็นผู้ชาย เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่ห้องจะรกนะ”

“ใครว่าธรรมดา? ห้องนายนะดับเบิ้ลรกเลย สกปรกสุดๆ นายทำ นายก็ต้องไปเก็บกวาดเอง ไม่ถูกหรือไง?”

“คุณยายครับ” อ้อนระลอกสอง “ผมเป็นผู้ชาย จะให้ผมไปทำอะไรอย่างนั้นได้ยังไงครับ ผมไม่ถนัดนะครับ เกิดผมไม่ระวังทำข้าวของเสียหายขึ้นมา เดียวพี่ตูนก็โทษผมอีก”

“นี่นาย...”

ยายปกป้องมัน “ตุน อย่าไปว่าน้องเลยนะ น้องเค้าไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ห้องรกหรอก ไหนๆมันก็รกแล้วก็อย่าไปว่าน้องเลย”

“หนูไม่ว่าเขาก็ได้ค่ะ...แต่ต้องให้เขาทำความสะอาดเอง”

“คุณยาย” คุณไฉ่เวรตะไลสิ มันเขย่าแขนปล่อยลูกอ่อนระลอกสาม เห็นแล้วมันน่าตบป้องหูที่สุด

“ตุน...ปกติตุนก็ดูแลบ้านเราอยู่แล้ว ตุนก็ทำให้น้องหน่อยไม่ได้เหรอลูก?”
ดูยายสิ

ฮึ่...ฮือ... ทำไมคุณยายถึงได้ลำเอียงอย่างนั้น? นายนั้นเป็นผู้ชายแล้วไงกัน? จะทำอะไรไม่เป็นเลยหรือไงล่ะ? อย่างนี้มันขมเหงสตรีกันชัดๆ ที่สำคัญเพราะคุณยายเห็นหลานคนใหม่สำคัญกว่าฉัน อะไรๆนายนี่ก็ถูกซะหมด นายนั้นทำห้องและก็ให้ฉันเป็นคนทำความสะอาดอีก ฮือๆ ไม่ยุติธรรมเอาซะเลย

“หนูไปมหารัลย์ก่อนนะคะ”

ฉันเดินตืดตังออกมานอกบ้าน กำลังปิดประตูก็เห็นอะไรเหลือๆของอยู่ จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจาก....ภูเขาทองขนาดย่อม สองแสงเรืองรองมาแต่ไกล จากกลิ่นและความชุ่มชื้น คาดว่ามันน่าจะเพิ่งถูกกองไว้เมื่อไม่นาน

จ๊าก! ต้องเป็นฝีมือไอ้หมาไกลเดินของยัยสตรอบเบอร์รี่แน่ๆ

ฉันเดินข้ามถนนเล็กๆไปที่บ้านที่อยู่ตรงข้าม “ยัยสตรอบ ออกมาเดี๋ยวนี้ละ” เสียงเยี้ยวๆของฉันคงจะดังมาก ยัยสตรอบเลยเดินหน้ามุ่มๆออกมาจากบ้าน

“พี่ตุน พี่มาตะโกนเสียงดังทำไม? หนวกหูซะมัด”

“หล่อนทำอะไรไว้น่าจะรู้แก่ใจ พาหมาไปอึหน้าบ้านฉันอีกแล้วใช่ไหม?”

จากหน้าบังเป็นยิ้มแบบเยาะๆและกวนโอ๊ย แล้วพี่แกยังอุตสาหิไม่ยอมรับอีก

“อย่ามากล่าวหากันอย่างนั้นะ พี่ตุน มีหลักฐานหรือไง? บ้านอื่นเค้าก็มีหมาเหมือนกันนี่นา ทำไมไม่ไปว่าเขาล่ะ?”

“คนอื่นเค้ามีหมา แต่หมากับเจ้านายไม่โรคจิตเหมือนหล่อนนี่ สนามหญ้าข้างนอกมีไม่พาไปอึ ต้องมาอึหน้าบ้านฉัน”

“จะพูดอะไรก็พูดไปเถอะนะ แต่ฉันบอกไว้ก่อนว่าไม่ได้ทำ”

แล้วยัยนั้นก็กลับเข้าบ้านไป เห็นแล้วมันชวนอารมณ์เสียซะมัด วันนี้เป็นวัน

ที่แย่งที่สุดอีกวัน เจอคนโรคจิตพร้อมกันถึงสองคน แถมทั้งสองคนอายุไล่ๆกันอีก
จ้าก! ทำไมชีวิตฉันมันช่างบัดซบขนาดนั้น?

มาถึงมหาลัยก็เอาตอนเที่ยง ปานนี้เพื่อนๆเริ่มตีวงกันแล้ว วันนี้อารมณ์
บูดแต่เช้า ซักซี่เกียจไปนั่งฟังแล้วสิ เฮ้อ!

ฉันเดินไปที่ลิฟต์เกอร์ เปิดออกมาก็จะเจอกับจดหมายสีแดงตามเคย

ก่อนอ่านอย่าลืมยิ้มนะ

เห็นคุณหน้าบูดตั้งแต่เช้า มีเรื่องอะไรให้วุ่นวายใจหรือ? อย่าไปเครียดนัก
เลย เครียดมากระวังแก่นะ...แล้วอย่ามัวแต่ดู...รีบๆไปตีวงกับเพื่อนเถอะ ผมเป็น
ห่วงคุณอยู่เสมอนะครับ

ตาวหวานอีกครั้งปิดท้ายด้วยนะครับ

นายจดหมายสีแดง

เห็นอย่างนี้แล้วรู้สึกดีจังเลย อย่างน้อยวันนี้ก็มีคนที่ทำให้เราสบายใจ...ถึง
จะไม่รู้ว่าเขาเป็นใครก็เถอะ

สัญญาจะ...ว่าจะไปตีวงกับเพื่อน โหะๆ ไปตีดีกว่า

“อรุณสวัสดิ์เป่าเป่า ใจจ๊ะ? ลูกรักของแม่ กินเยอะๆนะ จะได้โตไวๆ”

ฉันยื่นผักบุงให้กระต่ายกิน เห็นมันแทะแล้วอดภูมิใจไม่ได้...เสร็จแล้วก็เข้าไป
ไปอาบน้ำแปรงฟัน เรียบร้อยแล้วก็ออกมาข้างนอกห้อง ได้ยินเสียงคุณยายคุยกับ
ไอ้เด็กเวรดังมาถึงชั้นบน

“เวรนี่น่ารักจริงๆ น่ารักเหมือนกระต่ายไม่มีผิด”

ฮี! กระต่าย อย่างนายนั่นนะหรือ? น่ารักเหมือนกระต่าย สายตาคุณยาย
ต้องผิดปกติแน่ๆเลย ถึงนายนั่นจะเหมือนกระต่าย แต่ก็คงเป็นกระต่ายเจ้าเล่ห์ที่
สามารถออกค่าเหยื่อเพื่อผสมพันธุ์ได้ตลอดเวลา ก็ดูสิ ตานั่นเห็นออกซะขนาดนั้น

กำลังจะเดินลงบันได พอดีผ่านห้องของนายเวรนี่ นึกขึ้นได้ว่านายนั่นทำ
ห้องเลอะเทอะไว้ ไล่ฉันมันก็พวกรักความสะดวกสะอาดซะด้วยสิ ทนเห็นบ้านตัวเอง
เลอะเทอะไปต่อหน้าต่อตาไม่ได้...

เออวะ...ไปทำซะหน่อย แต่ไม่ได้ทำเพื่อนายนั่นนะ ทำเพื่อบ้านฉันต่างหาก
ฉันลงไปหยิบเครื่องดูดฝุ่นกับถังน้ำจากห้องซักล้าง ขึ้นมาต่ออุปกรณ์แล้ว
จัดแจงดูดฝุ่น แคว้นสองวันยังจะทะเทได้ขนาดนี้ แล้วถ้านายนี่อยู่เป็นปี ไมย้งโยไป
กว่านี้หรือเนี่ย?

“ทำอะไรอะ?”

พอหันไปมองก็เห็นตานั่นยื่นกอดอกฟิงขอบประตู ซึ่ก็เกียจสนใจ...ทำต่อ
ดีกว่า

“เออ...ตรงนั้นด้วย ข้างใต้เตียงนี่สกปรกมาก ฝุ่นหนาเป็นนิ้วเลยนะ เา
ของขนมนั่นไปทิ้งด้วย อ้อ! ช่วยเอากางเกงในฉันไปซักด้วยก็ดี หลายวันละ”

ฉันเงยหน้ามองนายเวรกรรมนั่งขัดสมาธิบนเตียง ซึ่หัวสั่งอย่างกับฉันเป็น
คนใช้ กรอด! เาอีกแล้ว

“ออกไปข้างนอกเลยไป ก่อนที่ฉันจะโมโหมากกว่านี้”

พูดพร้อมกับซึ่หัวไปที่ประตู ตานั่นก็ยกกวอนอารมณ์ได้ไม่เลิก

“โอ๊ะ! เตือดละสิ นากลัวจ้งเยย ไม่เคยเจออะไรที่สยองขนาดนี้มาก่อน เจอ
คุณป้ามหาภัยอารมณ์เสียี้ ขนลุกเกรียวเชียว”

“ออกไปเดี๋ยวนี!”

คว่าไม้ดูพื้นมาไลตี ลิงก็คว่าด้ามไม้ไว้อีกฝั่ง

อืดดดด~! ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ นี่มันอาวุธของฉันนะยะ!!! อยากรได้ก็ไปหาเอา
เองเด๊ะ

พยายามขวยไม้ไว้ ดิงไปดิงมาจนมือฉันกับหมอนั้นแทบจะจับอยู่ที่เดียวกัน
เอ๊ะ! มันซึกจะใกล้เข้ามาเรื่อยๆฉันเลยรีบปล่อยไม้ นายนั้นก็ดึงสุดแรงเลยเสียหลัก
ลงไปนอนกับพื้น

“โฮ่ๆๆๆ สมน้ำหน้า กะลาหัวเจาะ แหม!! มันช่างเหมาะเสียจริงเชียว
ก้ากกก~!”

“โอ้ยยยย~! เจ็บกัน ลูกไม้ซึ้น ช่วยดึงฉันขึ้นมาหน่อย”

ทำเป็นล้าออย นำหมั้นไ้ส้นัก เอ้า! ช่วยก็ช่วย

ฉันเลยยื่นมือไปให้นายนั่นจับ จู๋หมอนนั้นก็ส่ายยิ้มใส่ฉันแล้วดึงแขนจน
ฉันสียหลักลงไปนอนทับตัวตานั่น

จ้ากกก~! หน้าข้าพเจ้าแทบจะติดกับไ้ไ้เด็กแสบ ลมหายใจนายนั่นก็ปน

ใส่แก้มฉัน

ฟืด~ ฟืด~ อี้! แหะ!

และที่สำคัญ ทำไมฉันถึงทนจ้องหน้าลิงก๊งตัวนี้ได้ยาวนานขนาดนี้ อย่างกับตกในวังค์เนาะ แถมยังแอบคิดในใจว่า ตานันท์ก็หล่อเหมือนกันแฮะ

อาการเช่นนี้สันนิษฐานได้จากสองกรณี

กรณีที่หนึ่ง เป็นอาการจากภาวะติดเชื้อมากวนประสาทของนายเวรย์น ทำให้เกิดภาวะชะงักงัน

กรณีที่สอง เป็นภาวะการต่อต้านของร่างกายจากเชื้อความกวนประสาทของนายเวรย์น(อีกแล้ว) ทำให้เกิดภาวะชะงักงันชั่วคราว

โธ้ย! หาข้อสันนิษฐานได้ป.ญ.อ.จริงๆมีในโลกด้วยหรือ? ภาวะชะงักงันติดเชื้อมันนี่นะ

ส่วนตานันท์ก็จ้องฉันไม่เลิกเหมือนกัน จ้องด้วยสายตาซึ่งแบบแปลกๆ
บรี้อออ~! น่ากลัวนะเนี่ย

“จะว่าไปแล้ว ป้าก็...”

ดูตานันท์ทำเสียงสี นุ่มละมุนซะเหลือเกิน แต่พอผนวกเข้ากับหน้าลิงๆของตานันท์ ฟังแล้วสยิวรู้อย่างไรไม่รู้

“ป้าก็...โอ้ว! มีสาวสาวโผล่ขึ้นมาด้วย เม็ดบ๊อบเริ่มเขียว น่าบ๊อบซะมัด”

กรี๊ดดด~! น่าอัปอายที่สุด ใครสั่งให้นายมาทักเรื่องสาวฉันนะ? คนยังอวยกฉันไม่คันมือบ๊อบอยู่เหมือนกัน

ด้วยความอัปอายเลยรีบเผ่นออกจากห้อง ได้ยินเสียงหัวเราะของนายนั้นดังตามมา

“ฮ่าๆๆๆ ยัยแกมีสาวสาวด้วย วู้วๆ ของแปลกจริงๆ”

กรรม! เด็กเวร ผากไว้ก่อนเถอะ!!!

